

LIBRARY We know books
JIMENEZ

Viata e prea scurta

Traducere din limba engleză de
ROXANA OLTEANU

NEMIRA

CUPRINS

1. Am auzit plânsete de alături, ce am descoperit
a fost șocant! 9
2. Un tip sexy îmi potolește copilul! 16
3. Mincinosul e prins!..... 24
4. Acest videoclip șocant te va face să-ți acoperi ochii! 39
5. Un bărbat salvează un câine, dar stai să vezi
ce i-a făcut în apartament! 44
6. Dacă ai acest simptom, e posibil să fii pe moarte!..... 64
7. Lucruri pe care le poți face ca să fii fericit
(N-o să-ți vină să crezi #4!)..... 67
8. Apare poliția și ce se întâmplă mai departe
o să te șocheze! 81
9. Om îngropat de o avalanșă groaznică!
N-o să-ți vină să crezi sub ce-a rămas îngropat! 111
10. Cum să afli ce îți lipsește folosind acest truc curios!.... 128
11. Fă testul ăsta ca să vezi ce personaj
din *The Office* ești! 133
12. Omul ăsta și-a redus la jumătate programul de lucru,
iar rezultatele sunt uimitoare!..... 151
13. A râs de corpul meu când am început să ne pipăim!... 166
14. Oamenii ăștia iau cina într-o cocină
și n-o să-ți vină să crezi din ce motiv! 178
15. Medicul iese și toată lumea e șocată! 194

16. M-am dus la aniversarea mea și n-o să ghicești cine era acolo!	206
17. Cel de care te-ai îndrăgostit te va băga vreodată în seamă? Fă testul ăsta!	213
18. Cum să pierzi un tip făcând greșeala asta mare!	215
19. Zece lucruri care te vor face garantat să spui „ce pizda mă-sii!“	222
20. Investiția profitabilă de care experții nu vor să știi!	230
21. Cel mai tare ghid pentru ieșirea din categoria „prieteni“	239
22. Învăță secretul numărul unu pentru niște pătrățele perfecte!	244
23. Vezi care celebritate este sufletul tău pereche!	247
24. Șapte orașele pe care trebuie să le vizitezi (o să-ți placă la nebunie #1).....	254
25. Zece semne care îți arată că relația ta perfectă e prea frumoasă ca să fie adevărată.....	265
26. Cel mai urât coșmar al tău clasificat!	272
27. Credeau că au totul, după care a venit dezastrul!.....	279
28. Fă testul ăsta ca să vezi dacă o s-o rupă cu tine!.....	288
29. Acest rămas-bun te va face să plângi.....	296
30. Ghidul suprem de supraviețuire după despărțire (E vina ta).....	304
31. Ai inima frântă? Fă testul ăsta ca să vezi!	311
Epilog. Aceste celebrități au dispărut din lumina reflectoarelor, vezi unde se află acum!	323
Nota autorului.....	329
Întrebări pentru discuții:	330
Rețeta lui Adrian de supă de pui cu orez sălbatic.....	331
Rețeta Vanesei de piure de cartofi cu hrean	333
Mulțumiri.....	335

CAPITOLUL 1

AM AUZIT PLÂNSETE DE ALĂTURI,
CE AM DESCOPERIT A FOST ȘOCANT!

ADRIAN

Bocete.

Scâncete de pui de demon din apartamentul de alături, pentru a mia oară. Stăteam întins în pat, uitându-mă în tavan pe întuneric.

Rachel a scos un geamăt lângă mine.

— Trebuie să faci ceva. Du-te acolo.

M-am strâmbat.

— Nu mă duc. N-o cunosc.

Cred că o văzusem pe vecina mea o singură dată pe hol, când își ridică corespondența, dar vorbea la telefon și nu s-a uitat la mine, așa că n-am salutat-o. Acum regretam că n-o cunoșteam suficient de bine, ca să-i dau un mesaj și să-i spun să se mute într-o cameră care să nu aibă perete comun cu dormitorul meu.

Rachel a expirat cu frustrare, iar eu m-am răsucit pe o parte și am strâns-o la piept.

S-a încordat. De fapt, se încorda așa de când venise, acum trei zile.

— Ce s-a întâmplat?

Mi-a vorbit peste umăr.

— Nimic. Pur și simplu sunt obosită. Mai stau două secunde și mă duc să-mi iau o cameră la hotel, ca să pot să dorm. *Fără tine*, a glumit ea.

Am râs, obosit. Știa cum să mă întărate, asta era clar.

Nu aveam la dispoziție decât un weekend pe lună cu iubita mea. Să pierd ultima noapte pentru că pleacă la un hotel înainte să se întoarcă în Seattle era un preț pe care nu eram dispus să-l plătesc pentru vecina mea *sau* pentru copilul ei.

Băga-mi-aș.

Habar n-aveam dacă o să deschidă ușa. Era patru dimineața și eu eram un necunoscut. Rachel probabil ar fi chemat poliția dacă ar fi văzut un bărbat necunoscut bătându-i la ușă în toiul nopții.

— Cine e? a strigat o voce de femeie peste plânsete.

— Vecinul tău.

Lanțul a zdrăngănit de cealaltă parte și ușa s-a deschis.

Dap, femeia de la cutiile poștale. Arăta ca naiba. Un tricou lăbărit, de un negru decolorat, cu o gaură pe umăr, și niște pantaloni de trening legați cu șiret și pătați. Cearcâne negre sub ochi, păr ondulat și ciufulit.

— Ce e? a întrebat ea, uitându-se la mine peste micul ghemotoc gălăgios pe care îl ținea la piept.

Nu mai văzusem niciodată un copil așa de mic. Aveam bucăți de brânză în frigider mai mari decât el. Nici măcar nu părea real.

Dar *suna* real.

S-a uitat la mine cu ochii mari, nerăbdătoare.

— Da?

— Am o depoziție în patru ore. E vreo posibilitate să...

— Vreo posibilitate să *ce*?

S-a uitat urât la mine.

— Vreo posibilitate să vă mutați în altă parte a apartamentului? Ca să pot dormi?

— *Nu există* o altă parte a apartamentului. E o garsonieră.

Da. Știam asta.

— Ok... Păi, ați putea să...

— Să ce? Să o fac să tacă?

A înclinat capul.

— Eventual s-o bag într-un dulap? Fiindcă aș minți dacă aș spune că nu m-am gândit la asta.

— Mă...

— Nu e o trompetă la care cânt eu. Nu e un televizor pe care l-am dat prea tare. E un omuleț. Nu poți să te înțelegi cu el și nu reacționează la tentative de negociere, așa că nu știu ce să-ți spun.

A legănat puțin bebelușul care urla și el a continuat să plângă.

— E mâncată, spălată și uscată. Nu are febră. E prea mică să-i apară dinții. I-am dat Tylenol și sirop pentru colici. Am săltat-o, am legănat-o și am ajuns la concluzia că, pur și simplu, mă pedepsește karma pentru crimele pe care le-am comis într-o viață anterioară, fiindcă altfel nu pricep *în ruptul capului* cu ce greșesc.

A început să îi tremure bărbia.

— Așa că nu, nu pot s-o fac să tacă. Nu am cum să te ajut *nici pe tine, nici pe mine, nici pe ea*. Și îmi pare sincer rău că iadul meu e un inconvenient pentru tine. Ia-ți dopuri de urechi.

Mi-a trântit ușa în nas.

Am rămas acolo, uitându-mă țintă la vizorul ei.

Perfect. Acum eu eram nesimțitul.

Mi-am trecut mâna peste barbă, am expirat prelung și obosit și am bătut iar la ușă. Știam că se uită pe vizor, fiindcă plânsetul venea fix din spatele ușii. A deschis.

— Ce e?

Îi curgeau lacrimile pe față.

I-am făcut semn să-mi dea copilul.

— Dă-mi-l mie.

S-a uitat fix la mine.

— Du-te și fă un duș. O țin eu.

A clipit uimită.

— Tu glumești?

— Nu, nu glumesc. E clar că ai nevoie de o pauză. Poate o să prindă bine.

Dacă ar fi continuat să facă același lucru, rezultatele ar fi fost aceleași. Ce făcea ea nu funcționa și era clar că situația nu avea să se rezolve fără o intervenție din afară.

S-a uitat la mine de parcă aș fi luat-o razna.

— Nu-ți dau copilul.

— De ce? Ți-e teamă c-aș putea să-l enervez?

Ca și cum ar fi vrut să-mi confirme spusele, plânsul copilului s-a mai ridicat cu o octavă.

— O țin eu în brațe până ești gata. Dacă niciunul dintre noi nu doarme, n-are niciun sens să suferim amândoi. Și ai vomă în păr.

S-a uitat în jos, la părul adunat peste umăr, și a văzut vâscozitatea albă. Și-a dat ochii peste cap, ca și cum n-ar fi fost surprinsă, după care s-a uitat la mine.

— Uite ce e, apreciez ce încerci să faci, dar nu e problema ta.

Mi-am frecat fruntea, obosit.

— Ei bine, dă-mi voie să te contrazic. Atâta vreme cât împărțim același perete, suntem amândoi implicați. Uneori, o schimbare de circumstanță poate să ducă la o schimbare de comportament. S-ar putea să conteze să o țină altcineva în brațe cât te duci tu să-ți atenuezi anxietatea.

A săltat zadarnic bebelușul în brațe, iar acesta a continuat să plângă. Puteam să îi văd frustrarea în ochi. Părea epuizată.

— Nu te cunosc, a spus ea.

— Mă numesc Adrian Copeland. Stau în apartamentul 307, lângă tine, și sunt proprietarul acestei clădiri. Am treizeci și doi de ani, nu am cazier, sunt asociat la firma Beaker & Copeland din St. Paul. Sunt inofensiv și stau aici, pe hol, la – m-am uitat la ceas – la ora patru și șapte minute dimineața, încercând să te ajut. Dă-mi voie să intru și să o țin în brațe.

M-am uitat la fața ei, cum analizează situația. Avea să cedeze. Mă pricepeam să citesc oamenii. Era precum un jurat nehotărât, care avea să se plieze pe opinia celorlalți – și a cedat.

A deschis ușa larg și mi-a dat voie să intru. Am pășit în casă.

Băga-mi-aș, garsoniera ei era un dezastru.

Părea un loc care arătase cândva bine. Avea tot felul de chestii de tipul Pottery Barn. Dar garsoniera era mică și înțesată de lucruri pentru copil. Un scaun de mașină, un pătuț lângă patul king size din fundul camerei, un leagăn. Biberonele stăteau grămadă

pe dulapurile din bucătărie și mirosea vag a rahat. A rahat adevărat. A rahat de la scutece murdare.

S-a uitat la mine.

— Așa, ca să știi, am breloc de autoapărare, deci să nu încerci să faci vreo prostie.

Am ridicat o sprânceană.

— Breloc de autoapărare?

A ridicat bărbia.

— Da. Chei de autoapărare, știi? Și am și camere. O tonă de camere. Și pistol, a adăugat ea. Am și pistol.

Mi-am încrucișat brațele.

— Ok. Și știi să folosești pistolul ăsta pe care-l ai?

— Nu, a spus ea degajată. Ceea ce mă face și mai periculoasă.

Am pufnit.

Stătea acolo și își ținea copilul în brațe de parcă se hotărâse să mă lase să intru, dar nu era încă hotărâtă dacă să mă lase să o ajut. Am întins mâinile, dar ea a clătinat din cap.

— Mai întâi trebuie să te speli pe mâini.

Da. Mai auzisem asta. Bebelușii aveau un sistem imunitar mai slab. M-am dus la bucătărie și m-am spălat pe mâini peste teancul de vase murdare.

— Nu ai fost însărcinată, am spus eu peste umăr, ridicând vocea ca să mă audă peste plânsete. De unde ai luat-o?

— De la Target, a spus ea pe un ton mucalit. Era la ofertă și, știi cum e, niciodată nu poți să pleci doar cu un lucru, a mormăit ea.

Mi s-au ridicat colțurile gurii.

Rola de șervețele se terminase și după starea în care erau toate, n-am avut încredere în prosopul atârnat de aragaz. Era un șervețel lângă un castron cu fructe, așa că m-am șters cu el. S-a făcut cocoloș și l-am aruncat în găleata de gunoi care dădea pe dinafară.

— O am în plasament, a spus ea peste plânsul copilului, răspunzându-mi la întrebare.

S-a uitat atent la mine când m-am apropiat și am întins iar mâinile să iau copilul. S-a răsucit într-o parte.

— Ai mai ținut vreun copil în brațe?

— Nu. Dar nu-mi imaginez că e mare lucru.

— Trebuie să-i susții gâtul. Așa.

Mi-a arătat mâna ei sub ceafa căpșorului care semăna cu un kiwi.

— OK. Am înțeles.

— Și trebuie să o legeni. Îi place.

— Se vede după bocetele asurzitoare, am spus eu sec.

S-a uitat la mine cu ochii căprui îngustați.

— Glumesc. O să mă descurc perfect, promit.

Tot nu s-a mișcat. Am așteptat răbdător.

În cele din urmă, a încuviințat din cap.

— OK.

S-a apropiat să îmi dea copilul, suficient cât să-i miros părul când s-a aplecat să-mi pună copilul în brațe. Vanilie – și o tentă de lapte stricat.

Am luat în brațe ghemotocul supărat. Era roșie la față și furioasă. Nu cred c-avea mai mult de patru kile jumate, cinci, maximum.

— Ești sigur? a întrebat ea, uitându-se la mine.

— Du-te. Mă descurc. Și nu te grăbi.

A mai stat un moment.

— Sunt de partea cealaltă a ușii, dacă ai nevoie de ceva.

— OK.

— Ea e Grace. Eu sunt Vanessa.

— Mă bucur să te cunosc, Vanessa. Acum du-te. Și. Fă. Un. Duș.

A mai stat câteva secunde, după care s-a întors în sfârșit, a scotocit după niște haine în șifonier și s-a dus spre baie. A închis ușa încet, uitându-se prin crăpătură la mine, până când ușa s-a închis de tot.

Un țipăt ascuțit s-a ridicat din pătura roz și mișcătoare din brațele mele. M-am uitat iar la copil.

În general, puține lucruri reușeau să mă neliniștească. De fapt, în afară de zborul cu avionul, nimic nu îmi crea stări de nervozitate. Eram avocat de drept penal. Priveam zilnic în ochi răutatea pură. Dar am fost uimit când m-am simțit cuprins brusc de o senzație de – nu știu ce era.

Anxietate? – când m-am uitat la omulețul acela. Era așa de fragilă. Mai subțire decât brațul în care se ghemuia.

Mi s-a părut mai sigur să stau jos, decât în picioare, așa că m-am dus pe canapea.

Urletele au continuat cât a pornit apa de la duș. Era uimitor cât de mult poate să plângă cineva așa de mic.

— Ce e în neregulă cu tine? am bombănit eu.

Încercam să mă gândesc ce anume ar fi putut să-i provoace supărarea. Exista un număr finit de chestiuni care ar fi putut să deranjeze pe cineva care încă nu se confrunta cu probleme precum taxele sau spaimile existențiale.

Vanessa spusese că îi dăduse să mănânce, deci nu era flămândă. Era uscată. Nu avea gaze, nu avea dureri. Trebuia să fie obosită, dar ceva o împiedica să doarmă.

Ce mă împiedica *pe mine* să dorm?

Și atunci mi-a venit o idee.

Am așezat-o pe perna de la canapea, am desfăcut păturica și am început să îi pipăi salopețica. Mi-am trecut degetele peste cusături și în dreptul burții l-am găsit. O bucățică de plastic transparent în formă de „T“, cu care se prind etichetele, care rămăsese prins în material. Absolut invizibil.

— Nu e de mirare că ești iritată. Și eu aș fi, am spus.

M-am uitat în jur după o foarfecă. N-am văzut niciuna. Așa că m-am aplecat și am scos chestia aia cu dinții. Pe urmă, am desfăcut fermoarul salopetei, am scos restul obiectului supărător și i-am frecat pata roșie de pe burtică cu dosul palmei.

— Sst...

S-a oprit din plâns aproape imediat.

CAPITOLUL 2

UN TIP SEXY ÎMI POTOLEȘTE
COPIIUL!

VANESSA

Nu fusesem totalmente sinceră când spusese că nu îl cunosc. Adrian Copeland era cel mai sexy tip din bloc, deci normal că îl știam. Sau mai degrabă, știam *de* el. Toată lumea știa. Era un soi de holtei legendar pe aici.

El, probabil, nu mă cunoștea. Și când l-am cunoscut, în sfârșit, era patru dimineța, puținul meu talent la parenting îl trezise din somn, iar eu aveam vomă în păr – pentru că normal că trebuia să am.

Sincer, eram mult prea obosită ca să îmi pese. Asta fusese cea mai grea noapte din cele mai grele două săptămâni ale anului. Mă trezisese aruncată instantaneu în maternitate, mă certasem oribil cu sora mea, iar acum, Grace avea un soi de cădere nervoasă epopeică pe care nu o puteam înțelege.

Pur și simplu nu pricepeam. Grace era un copil incredibil de bun. Adică extraordinar de bun. Dacă ar fi trebuit să mă aleg cu un bebeluș surpriză lăsat la ușa mea, n-aș fi putut să găsesc altul mai bun. Nu era plângăcioasă, dormea bine, ne formaserăm o anumită rutină în ultimele două săptămâni – și, pe urmă, brusc, după baie, își pierduse calmul ei dragălaș.

Încercasem totul. Ba chiar am inițiat un apel video cu pediaterul ei, care nu părea deloc tulburat și care mi-a spus să o duc mâine la el dacă tot va fi „agitată.”

Propunerea lui Adrian fusese prea bună ca să fie refuzată.

În primul rând, raționamentul lui era logic. Ceea ce făceam eu – sau *nu* făceam – nu funcționa. Și eu eram extrem de deschisă la sugestii în momentul acela. Aș fi încercat și un exorcism, dacă persoana care mi-ar fi bătut la ușă ar fi fost un preot, și nu un avocat de fițe.

În al doilea rând, omul avea prea multe de pierdut ca să facă vreo prostie.

Era un tip care apărea în *Star Tribune* cel puțin o dată pe lună pentru reușitele lui profesionale. Știam asta pentru că, ori de câte ori apărea în paginile cotidianului, Yoga Lady de la 303 îmi trimitea link cu vreo douăzeci de emojiuri cu inimioare pe post de ochi. Cred că avea fixat un Google Alert. Practic, era urmăritoarea lui.

Adrian era ca mine. Avea o reputație și o imagine de păstrat. Asasinarea mea și a lui Grace ar fi fost ceva extrem de nepotrivit și un lucru rău pentru afacerea lui. În plus, credea că se află într-o casă plină de camere de luat vederi – ceea ce nu era adevărat – dar el nu știa asta.

Și ultimul argument? Nimeni nu venea să mă salveze. Nimeni altcineva nu îmi bătea la ușă să mă ajute în a șaptea mea bolgie a infernului. Și aveam nevoie de dușul acela. *Rău*. Pur și simplu, simțeam nevoia să mă spăl de vomă și transpirație și să mă schimb cu o pereche de pantaloni care nu aveau pe ei pipi de copil. Iar Grace avea nevoie de cineva care să o țină în brațe cât făceam asta. De fiecare dată când încercasem să o pun jos, plângea așa de tare, că ai fi zis că o să explodeze.

Nu îmi trebuiau decât cinci minute. Doar cinci minute scurte. Poate că ajuta la ceva – iar dacă nu ajuta, cel puțin aș fi avut o altă dispoziție mentală să mă descurc în continuare cu țipetele, fiindcă în situația aceea, mai aveam două secunde și îmi pierdeam complet mințile.

M-am dezbrăcat și m-am spălat de parcă eram cronometrată. La aproximativ patru minute după ce am intrat în duș – duș care, dacă nu a fost de departe cel mai bun din viața mea, a fost cel mai

scurt –, am oprit apa să ies și am fost întâmpinată de o liniște stranie, rece.

Mi s-a strâns inima.

O, Doamne!

Ceva nu era în regulă.

M-am înfășurat așa de repede cu prosopul, încât era gata să alunec pe gresie.

Ce a fost în capul meu? Nu îl cunoșteam pe omul acela. Adică îl cunoșteam, dar nu îl cunoșteam. Dacă a răpit-o? Dacă a aruncat-o de la balcon? Dacă era un tip perfect normal care fusese la un pas de o cădere nervoasă, iar plânsetele îl scosese din minți și acum o zgâlțâise până o omorâse? Fusesem atât de proastă!

Am dat de perete ușa la baie, pregătită pentru Dumnezeu știe ce, și am înlemnit.

Adrian stătea întins pe canapeaua din sufrageria mea slab luminată, cu capul pe o pernuță și cu degetul la buze. Grace stătea pe spate, ghemuită în brațul lui îndoit, și dormea.

Am rămas acolo, uitându-mă cu gura căscată la el. Nu îmi venea să cred. A trebuit să mă apropii de ei în vârful picioarelor, cu apa picurând, ca să văd de aproape.

Era vrăjitorie? Cum făcuse asta? Era un soi de expert în liniștirea copiilor sau ceva? Grace a gângurit încet în somn și mi-am dus mâna la inimă.

Probabil că există un comutator primar interior care se activează când vezi un bărbat care are grijă de un copil, pentru că jur că în clipa aceea m-am simțit puțin îndrăgostită. Vreau să zic, tipul era superb și fără vrăjitorie, dar acum? La naiba!

Eram udă flească doar uitându-mă la el. Când a văzut că nu fac nicio mișcare să plec, s-a uitat la mine clipind și m-a gonit cu un gest discret. Am roșit și m-am forțat să mă duc înapoi în baie să mă îmbrac.

Când m-am întors, împletindu-mi părul într-o coadă udă, Grace nu se mișcase. Am rămas lângă canapea, răsucind un elastic în jurul părului.